

Tijd van leven

‘Dit werk moedigt aan tot een vorm van egocentrisme die ik niet mooi vind’

Gerdi Verbeet (61)

Voorzitter van de Tweede Kamer: na de verkiezingen in september legt zij het voorzitterschap neer

Hoe deelt u uw werktijd in?

‘Als ik mijn ideale dag zou mogen tekenen, dan sta ik laat op en ga ik laat naar bed. Maar ja, de realiteit is dat ik heel vroeg op sta en heel laat naar bed ga. Met name die combinatie maakt het opstaan voor mij geen feest. In de auto lees ik de kranten en beginnen de telefoontjes en de uren voor de opening van de Kamer, op woensdag en donderdag om kwart over tien en op dinsdag om twee uur, vul ik met intern overleg en afspraken. Ik moet al vroeg heel scherp zijn en dat lukt – tot mijn eigen verbazing. Zodra ik de kans krijg, slaap ik een gat in de dag. Ik heb veel bewondering voor mijn man, die moet accepteren dat ik op zondag altijd met vreselijk veel moeite uit bed te krijgen ben. Eigenlijk werk ik voor een lui mens vrij hard.’

Hoe wint u tijd?

‘Ik kan een heleboel tegelijk. En voor dingen die ik niet belangrijk vind, gebruik ik de uitdrukking: “Ja, daar ga ik niet op afstuderen.” Ik ben van de hoofdlijn, maar ik vind wel dat je heel zorgvuldig om moet gaan met verwachtingen van mensen – daar moeten we als Kamer ambitieus in zijn. Privé probeer ik dat ook: ik vind verjaardagen vergeten echt vervelend. Ik betrap me erop dat dit werk toch aanmoedigt tot een bepaalde vorm van egocentrisme die ik niet mooi vind. Het feit dat ik omringd ben met zo veel hulp, mag ik nooit vanzelfsprekend vinden. Dat is het goede van boodschappen doen: dan moet ik gewoon in de rij staan.’

Wat zou u met een zee van tijd doen?

‘Wat ik lang niet gehad heb, is tijd om te lummelen. En ik denk nu al zo veel jaren: dat ruim ik ooit wel op als ik daar een keer tijd voor heb, waardoor ik alle kasten dicht moet duwen. Het ziet er op het oog allemaal keurig uit, niemand valt het op, maar ik weet wat er gebeurt als je zo’n kast opentrekt. Ik heb zelfs geen planten meer in huis hè, die stonden er zo beroerd bij dat ik dacht: dit heeft ook geen zin.’

Hoe doorstaat u de tand des tijds?

‘Mijn verkoudheden zijn vervelend, maar zelfs die krijg ik met hulp van de secretaresses beter onder controle doordat ze mijn agenda goed beschermen onder het motto “Hoe helpen we Verbeet de winter door”. Door de week leef ik Spartaans. Ik snoep niet en eet gezond, veel mensen onderschatten hoe belangrijk dat is. Daarom ben ik er ook zo trots op dat in de Kamer maaltijden geserveerd worden die zijn als thuis. Ik lach veel en zout niks op.’

Hoe herinnert u zich uw kindertijd?

‘Mijn ouders hadden het druk maar waren buitengewoon betrokken. Ze werkten allebei fulltime, maar ik vond dat wel lekker. Ik zag bij vriendinnetjes wat er gebeurt als je moeder veel tijd heeft, nou dat vond ik geen wenkend perspectief. Ik heb zelf ook altijd gewerkt en het grappige is dat mijn zoon laatst zei dat hij altijd het idee had dat ik pas ben gaan werken toen hij naar de middelbare school ging. Blijkbaar heb ik gelukkig ook bij mijn kinderen het gevoel kunnen laten bestaan dat ik beschikbaar was. Het scheelde dat mijn moeder net gepensioneerd was toen ik ging werken: wij leken zo op elkaar dat het voor mijn zoons weinig uitmaakte wie van ons er nou was.’

Wat was u naaste tijd?

‘Ik heb een verschrikkelijke tijd gehad rond de moord op Fortuyn – daar droom ik soms nog over. Allereerst natuurlijk de moord zelf en daarna alles wat daarom heen gebeurde in de politiek, zoals de haat jegens links. Ten slotte liep in die periode ook mijn huwelijk ten einde en dat was een beetje veel: ik heb maanden niet geslapen. Maar aan de andere kant heb ik toen gemerkt dat mijn familie en vrienden zó zorgzaam en betrokken waren, dat dat mij nooit doet vergeten dat werk werk blijft. Op het diepst van mijn verdriet dacht ik: wat heb ik nu altijd al willen doen? En toen ben ik met mijn twee zoons naar China gegaan. De jongens hadden bedacht dat het tijd was om moeder whisky te leren drinken, dus werden er twee flessen aangeschaft op Schiphol en heb ik in Peking voor het eerst weer geslapen.’

U ziet er altijd zeer verzorgd uit. Hoeveel tijd besteed u aan uw uiterlijk?

‘s Ochtends heb ik drie kwartier nodig. Ik ben ijdel, maar dat vind ik ook functioneel want ik zit voortdurend in beeld op die Voorzittersstoel. Ik word een beetje geholpen doordat ik niet grijs ben, en ik heb een bril waardoor je mijn wallen niet ziet. Als ik oorbellen vergeten ben en ik kom er in de lift achter, dan ga ik terug. Kom ik er hier achter, dan ga ik ze kopen. Ik ga niet zonder oorbellen daar in die zaal zitten, snap je? Dat is wel een afwijking denk ik. Maar ik ben het ook verplicht aan mijn afkomst, die zeer gewoon is, dat ik laat zien dat ook iemand als ik netjes kan zijn. Mijn lippen stift ik regelmatig omdat je anders ziet dat ik zo moe ben. Thuis doe ik dat niet, met kleinkinderen vind ik het zelfs vies, dan kun je ze niet lekker kussen. Dan geeft oma af, en dat wil ik niet.’ ■

door Caroline Buijs foto Eddo Hartmann